

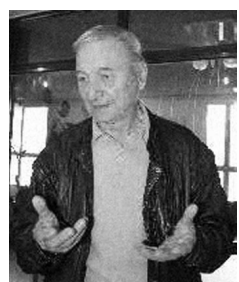
Художникът Румен Скорчев

ПРОИЗВЕДЕНИЯТА НА ХУДОЖНИКА СА ЕДИНСТВЕНИЯТ МУ ЩИТ

● Когато народът се позамогне,
ще се приобщи и към застраховането

- Г-н Скорчев, все още
ли има какво да ви вдъх-
новява?

- Аз съм се родил вдъх-
новен с голяма радост към
живота. И въпреки всички
трагедии, мъки и велики
радости, през които съм
преминал, всичко това неп-
рекъснато е поддържало огъ-
ня да се пребор-
вам със себе си.
Аз не чакам музата
да сяда на ко-
ленете ми. Бях
щастлив от въз-
можността да ри-
сувам каквото по-
желае духът ми, а
такава свобода
притежаваха и
всички художни-

ци от нашето поколение.
По-възрастните от нас срещаха
големи трудности с реализа-
цията. Аз излязох на този
форум в години, когато
тези проблеми вече не съ-
ществуваха. Станах член на
Съюза на художниците преди
35 години. През 70-те години
на миналия век нашият
съюз стана съвсем различен
от това, което беше преди.
И леността у някои хора,
мързелът да разберат какво
е станало днес им пречи да
правят по-верни оценки.
Колкото и несправедливости
и ужасни неща да се случ-
ваха в тоталитарното време,
моето поколение се реали-
зира успешно от края на
шестдесетте години. Извою-
вахме си лична свобода.
Бяхме свободни художници.
Нито един добър, талантлив
голям художник не е падал
от журито след 1970 г. Нито
един не е бил спиран да
излиза извън страната от
тогава. Всичко останало са
митове. Аз лично съм пре-
живял повече от всеки друг
колега, така че имам осно-
ванието да кажа колко
страшни бяха следвоенните
години. Говоря за един
далечен период, когато да
знаеш и да можеш много,
беше лош знак. Както и да
бъдеш личност, да бъдеш

различен. Следващите поко-
ления все по-трудно вярват,
че това се е случвало.

- Как успявате да го
преодолеете?

- Смазването на душата
може да се преодолее със
силен характер, воля и вяра.
И днес аз не обвинявам
никого затова, което се е
случвало тогава, не търся въз-
мездие от никого. И
даже казвам, че
ако съм изпаднал
в тежко положение,
това е било
по моя вина,
защото съм надиг-
нал глава. Всичко
останало е било
плод на моята во-
ля, на моя стремеж да бъда
верен на себе си, да работя
с любов това, в което
вярвам, за престижа на
България.

- Людмила Живкова
имаше особен респект към
художниците...

- Да, и това беше
нашият шанс. Аз лично не я
познавах. Но тя ме поздра-
ви сърдечно за голямата
награда, която получих във
Флоренция през 1970 годи-
на. Тогава се очерта един
нов път. В друга посока
тръгна развитието не само
на графиката, но и на цялото
ни изкуство.

- Всяко поколение идва
с един бунт срещу старото.
Вярвате ли, че и днес
съществува приемственост
между поколенията или
трябва да се конфронти-
рат?

- Когато се говори за
бунт, аз го приемам срещу
самия себе си. Не да се
опълчаваш срещу другите. „За
да промениш света, казва
Достоевски, най-напред трябва
да промениш себе си.“

- След като споменахте
Достоевски, вярвате ли, че
„красотата ще спаси све-
та“, както твърди той?

- Не вярвам. Пряко, не!
Става дума за много тънки и
деликатни пътища на духов-

ната енергия, която влиза в
нас. И хората не осъзнават,
че красотата ги променя.
Изкуството е мистериозен
начин на въздействие. Но
никога след като разгледа
една изложба, слуша кон-
церт или прочете стойнос-
тна книга, човек не може да
се промени веднага. Изклю-
чено е. Тези въздействия не
стават така изведнъж. Това
са бавни натрупвания. Чо-
век трябва дълго да живее в
такава атмосфера. Ако полет-
ете едно цвете с канче вода,
вие не може да го съживите.

- Доколкото знаем, изоб-
разителното изкуство вече
не се изучава в училище.
Това не ощетява ли поко-
ленията?

- Всичко е занемарено.
Не виждате ли, че и за
боклучите не се грижат. Как
ще слушаме Моцарт, ще
четем Хайне, ще гледаме
Рембранд, когато сме затын-
нали в боклучи? Това е една
обща култура. Не става дума
само за духовната култура, а
и за материалната. Не може
да се учудваме как да гово-
рим за общ културен подем,
когато плюем един срещу
друг. Може да се играят
книги, да се правят излож-
би, но това още не значи,
че с културата всичко е
наред. Духовният порив е
нещо съвсем друго. Той не
се съдържва в творчеството
даже на отделни хора. На-
ционалната култура е съвсем
различна от механичния сбор
от творбите на отделните
творци.

- Но в изобразителното
изкуство имаме художници
на световно ниво. Какво
ни рече тогава?

- Да се говори за наци-
онална култура е проблем за
общия облик на цялата на-
ция. Ако сме наясно какъде
отиваме и какво искаме,
какви са целите ни, значи
сме нация, ако не - не може
и население да сме. Поста-
вам го като проблем, не
права оценки. Тези неща

изискват градиация. Една аф-
риканска република може да
е по-компактна. Говоря за
самоосъзнаване на хората в
една общност. Другото е
едно сборище от хора, ко-
ито се чудят кой кого да
удари по-смъртоносно.

- Това не ви ли обезку-
ражава?

- За мен е важно аз да
си направя картината и тол-
кова. Не я натрапвам нико-
му. Избрал съм да правя
това, което мога да правя
най-добре. Две и две никога
не прави четири в изобраз-
нителното изкуство. Учил
съм висшата математика. Там
нещата са по-сложни. Успо-
редните прави се пресичат в
безкрайността.

- Значи вие искате да
кажете, че няма катего-
рични неща?

- Няма. Това, което виж-
дате от една точка, изглежда
другояче в съзнанието на
друг човек. Ние се учиме да
рисуваме голо тяло, като го
обхождахме отвсякъде. Дори
го опивахме в буквалния
смисъл, да усетим неговата
плът, за да знаем какво
рисуваме.

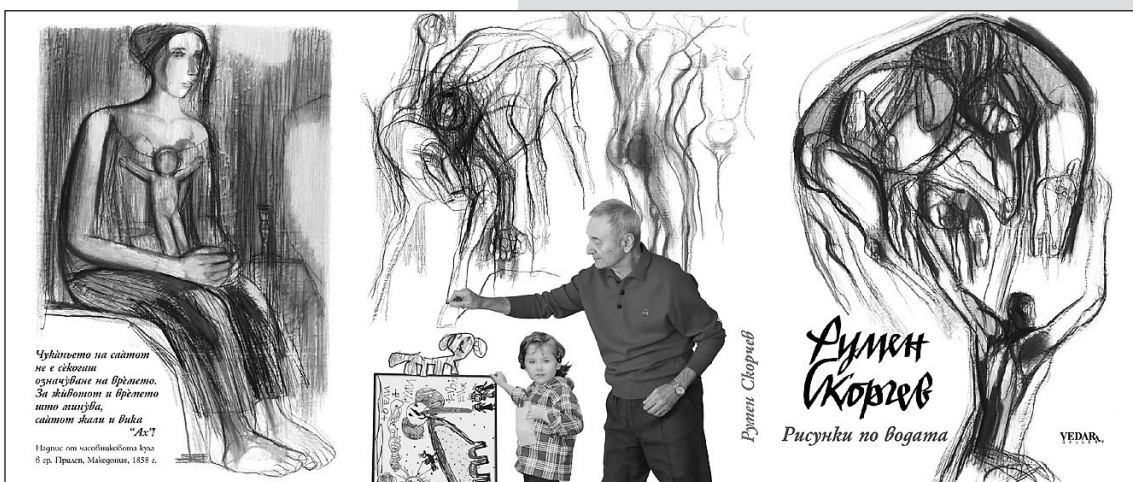
- Моделите разрешава-
ха ли такава фамилиар-
ност?

- Моделите всичко разре-
шават. Те бяха красиви мо-
мичета. Пушеха, веселяха се.
Красивите гиганки играеха
кючечко. Ние се отнасяхме
почтително с тях. При нас
идваха ученички. Хвърляха
настрани чантите. Искаха да
спечелят пари, за да си
купят магнетофон „Мамбо“.
След лекции много от тях
тръгнаха със студентите по
ателиетата. Бъдещата ми же-
на Ели също идваше на
сеансите.

- Тя не ви ли ревнува-
ше?

- Не, защото аз бях
винаги с нея. Преди да я
срещна, аз се бях налудувал
и когато я видях, разбрах,
че това е жената на моя
живот.

- Вие сте станали ху-

Чувството за самото
не е свързано
означаване на връстни.
За живопис и времето
мито ланаува,
саитом Живи и Вика
„Ас“
Начисо: от сасотинскобона бунд
6 ст. Прудец, Малеконона, 1858 г.

Румен Скорчев
Рисушки по вогата

Румен Скорчев е художник, чието име е значимо за съвременната българска графика и илюстрация. Завършил „Ландшафтна архитектура“ в Лесотехническия университет в София през 1957 г. и „Илюстрация и графика“ в Художествената академия в София през 1964 г., Румен Скорчев бързо извоюва своето място в българския художествен живот. Поколения са израснали с оформените от него издания, което го прави познат и обичан от българската публика. Творецът е не по-малко популярен и отвъд пределите на страната ни. От 1969 г. той участва в редица международни биеналета и представителни експозиции на илюстрацията, графиката, рисуването и живописа. Печели десетки международни награди. В настоящата изложба в Софийската градска художествена галерия са представени живопис и рисушки, създадени през последните години. Експозицията позволява да се изяви концепцията на Румен Скорчев за живописа. Рисушките носят непосредствеността на творческия процес. Изградени чрез гъвкави и екстатични линии, те излъчват динамика, като показват виртуозно владеяне на формата. На откриването ѝ беше представена и неговата книга „Рисушки по вогата“ с текстове и рисушки от художника. Изложбата ще продължи до 9 юли 2006 г.

дожник в една по-зряла
възраст. Семейството не
ви ли дотяхаваше?

- Бях никой, когато се
запознах с Ели, завършил
първа година на Художест-
вената академия. Неизвес-
тен и безпризорен. Отдох
в Баня на почивка в
студентската станция, за да
се нахраня по-нормално. И
там срещнах Ели. Заедно
следвахме, заедно завър-
шихме и се борихме с
трудностите на живота. Аз
бях сигурен, че тя ще ми
помага. А днес взаимно се
подкрепяме. Всеки един от
нас има нужда от другия. И
това е най-важното. В мо-
мент когато всеки един
може да бъде оплът и
изритан, отношенията ни с
хората са много по-важни
от всичко друго. Аз съм
точен с колегите и с при-
ятелите си. Ясен съм и със
своето творчество. Произ-
веденията на художника са
огледало на всичко, което
прави, и са единственият
му щит и доказателство за
достойнство.

- Вие сте успели да
спечелите доверието ѝ не
само като любим, но и
като художник.

- Подкрепяла ме е морал-
но винаги, когато се мъчех
да изплувам от дъното.

- Значи все пак разби-
ра от изобразително изкус-
тво?

- Да, но тя преди всичко
разбира човека срещу нея. В
общуването понякога пър-
вата реакция на хората е как
да смачкат другия, как да се
изтъкнат пред него. Това са
комплексите. Винаги трябва
да гледаме с добро око
човека до нас и да потърсим
допирна точка с него. Ето
това прави големите нации
Големи днес.

- Искам да ви попитам
застраховани ли са карти-
ните ви?

- Сигурно.

- Имуществото застра-
ховано ли е?

- Моята съпруга се грижи
за тези неща.

- Смятате ли, че бълга-
ринът няма застрахова-
телна култура?

- Няма, защото няма
какво да яде. Но когато и
нашият народ се позамогне,
ще се приобщи към застра-
ховането по-уверено.

Разговаря
МАРИЯ МИТЕВА

ЗАСТРАХОВАТЕЛ
прес

ISSN 1310 - 2397

Адрес на редакцията:

София 1421, ул. „Крум Попов“ № 45-47, тел. 865 69 80, тел./факс 963 29 80

e-mail: vzastrahovatel@abv.bg

„Булбанк“ АД. Банков код 62196214. Банкова с/ка № BG24 BFTB 7630 1008 5301 01

Издава
„Застраховател
прес“ ООД

Основател МАКСИМ МАКСИМОВ

Директор ПЕТЪР АНДАСАРОВ

Отговорен редактор СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ e-mail: slavimirm@mail.bg

Редактор ИЛЕАНА СТОЯНОВА e-mail: istoyanova@mail.bg

Секретар на редакцията и арт уредник ЗЛАТКА ВЪЛКАНОВА

Дизайн РАЙНА ПАНОВА

Коректори: ГАЛЯ ЛУЦОВА, МАРИЯ БОЗЕВА

Фотоилустрация и разпространение ГЕОРГИ ДЕРМЕНДЖИЕВ

Водещ брой ИЛЕАНА СТОЯНОВА

Редакционен съвет: проф. д-р на ик. н. ХРИСТО ДРАГАНОВ,

доц. д-р НЕНО ПАВЛОВ, ГЕОРГИ АБАДЖИЕВ, ДОБРОМИР

ГУЩЕРОВ, РУМЕН ЯНЧЕВ, ДИМИТЪР ЖЕЛЕВ

За точността и верността на публикуваните материали в специализи-
раните страници на вестника отговорност носят застрахователните
дружества, които са ги предоставили.

Редакционна колегия: АСЯ АКСЕНТИЕВА, АТАНАС
ТАБОВ, ДАНИЕЛА КОНОВА, ВАЛЕРИ АЛЕКСИЕВ, доц.
д-р ДИАНА ИВАНОВА, ЙОРДАН ГЕНЧЕВ, НЕДЯЛКО
ЧАНДЪРОВ, ТЕМЕНУГА НЕНОВА, МАКСИМ
МАКСИМОВ

Комисия за финансов надзор

Председател АПОСТОЛ АПОСТОЛОВ

Управление „Застрахователен надзор“

Ръководител РАЛИЦА АГАЙН

София 1303, ул. „Шар планина“ № 33,

тел. 02/94 04 999, факс 02/829 43 24

Гаранционен фонд

Председател на УС БОРИСЛАВ МИХАЙЛОВ

София 1000, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4,

тел.: 02/980 30 49, 980 66 72

Асоциация на българските застрахователи:

Председател ДАНИЕЛА КОНОВА

Зам.-председател ВЕНИСЛАВ ЙОТОВ

Главен секретар ЖЕНИ ПАРПУЛОВА

Председател на Контролния съвет ПЕТЪР АВРАМОВ

София, ул. „Света София“ 7, ет. 6, тел. 980 51 25

Асоциация на застрахователните брокери в България

Председател на УС доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ

Зам.-председател КРАСИМИР ЖЕЧЕВ

Секретар АНЕТА ПЕТРОВА, тел. 846 72 54

Председател на Контролната комисия КОСТАДИН ПЕЕВ

1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж №2).

ТБ „Хеброс“ АД - клон НЦЦП - Сердика, б.к. 80075273,

банкова сметка №1052803714

Фондация „Проф. д-р Велеслав Гаврийски“

Председател доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ

Секретар доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА

1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж № 2)

Предпечатна подготовка „ТОМЕС ГЛТК“ ООД

Печат „ИЛИНДЕН-2000“ ООД, тел. 962 29 48

Редакционен броят е приключен на 23. 06. 2006 г.

Хонорари се изплащат всеки вторник от 15.30 до 17.30 часа.